

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2014, č. j. 2047/DS/2014, JID: 89220/2014/KUUK/Bre,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 2047/DS/2014, JID: 89220/2014/KUUK/Bre, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15.342,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 2047/DS/2014, JID: 89220/2014/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 2. 2014, č. j. MM/OK/PD/112717/13/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náhradu

nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 1. 8. 2013 v 10:20 hodin v ulici Litoměřická v Ústí nad Labem při řízení motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem, neboť v měřeném úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla radarem naměřena rychlost 60 km/h, přičemž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 57 km/h. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že formulace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedostatečná a je v rozporu s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Dále uvedl, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k provedenému měření, když nevěděl, v jakém místě se nacházelo stanoviště měřicího zařízení, přičemž správní orgány se s touto námitkou žalobce, vznesenou již v řízení před správním orgánem I. stupně, nevypořádaly. Dle žalobce rovněž nebylo prokázáno, zda byla v daném místě stanovena nejvyšší povolená rychlost taková, jaká je uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť se jedná o místo, které se nenachází v obytné zástavbě, a není tak zřejmé, že se nachází v obci, ani že se nachází v obci Ústí nad Labem, když se ulice Litoměřická nachází v katastrálním území Střekov – okres Ústí nad Labem, kde byl žalobce s nejvyšší pravděpodobností zastaven.

Dále žalobce namítl, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí po provedeném dokazování a žalovaný jeho postup aproboval, když jeho rozhodnutí potvrdil. Vyjádření chtěl žalobce zaslat písemně, ale nevěděl, zda spisový materiál nebyl doplněn o další důkazy, a očekával zprávu o ukončení dokazování s výzvou k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim ve stanovené lhůtě, jež neobdržel. Obdržel až rozhodnutí ve věci, které tak pro něj bylo překvapivé, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55, a dále na nález Ústavního soudu č. j. I. ÚS 654/03 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.

Žalovaný dle žalobce také pochybil, když se nevypořádal s vyjádřením žalobce, zaslaným dne 27. 6. 2014 v 1:08 hodin (v době vyhotovování rozhodnutí žalovaným), v němž žalobce poukazoval na nepřesné stanovení místa přestupku ve výroku správního orgánu I. stupně, dále namítl (i v podaném odvolání) nejednoznačně zjištěný skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že pachatelem daného přestupku byl právě žalobce, který uvedl, že vozidlo řídil jeho spolujezdec i důvody, pro něž policisté nemohli mít vozidlo v dohledu po celou dobu od jeho změření do zastavení, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se přitom s touto argumentací žalobce nevypořádaly. Řidičem byl dle žalobce J. F., který si nemohl dovolit záznam bodů do EKŘ a jehož svědecká výpověď má toto tvrzení žalobce prokázat. Dále žalobce v uvedeném vyjádření namítl nesprávnost postupu obsluhy měřicího zařízení, s čímž se nevypořádal ani správní orgán I. stupně. Ohledně povinnosti vypořádat se s námitkami účastníků řízení odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 30/2007-58, č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 9 As 71/2008-109.

Žalobce v žalobě rovněž namítl, že záznam z měřicího zařízení neměl být použit jako důkaz, neboť byl pořízen v rozporu se zákonem, když jednak postup obsluhy měřicího zařízení byl v rozporu s návodem k jeho obsluze (postupem k zachování úhlu 22° pro odklon osy radarové hlavy od rovnoběžné osy vozidla), a změřená rychlost tak mohla být vyšší než skutečná rychlost, čímž strážnice porušila povinnost stanovenou v ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jednak zařízení obsluhovala osoba neoprávněná, neboť nebyla seznámená s návodem k obsluze, což má plynout ze svědecké výpovědi dané strážnice a návodu k obsluze a také z odborného posudku Patrika Šebesty předloženého žalobcem v příloze žaloby. Jelikož strážnice porušila i povinnost stanovenou v ověřovacím listu, ztratil ověřovací list dle žalobce platnost, a jako důkaz byl tedy použit výstup z neověřeného přístroje, což je nepřípustné. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51. Záznam z měřicího zařízení byl podle žalobce správními orgány považován za privilegovaný důkaz, aniž by se zabývaly zákonností jeho pořízení, což vedlo k nesprávnému posouzení skutkového stavu. Tento důkaz přitom ani neprokazoval skutkový stav tak, jak jej správní orgán vyhodnotil. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně nevysvětlil, proč neprovedl důkaz návodem k obsluze, když si jeho předložení vyžádal od zasahujících strážnic.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí podané žaloby. Spisový materiál dle žalovaného dostatečně prokazuje, že žalobce spáchal předmětný skutek, a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně tak vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce ve vyjádření uvedl, že námitku žalobce o nedostatečném určení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za neopodstatněnou, motivovanou snahou o dosažení zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty k jeho projednání. Ulice Litoměřická je dle žalovaného celá v „obci“ Ústí nad Labem, v městské části Sřekov, přičemž povinnost řidiče jet rychlostí nejvýše 50 km/h začíná od informativní svislé dopravní značky IS 12a „Obec“, která informuje o názvu obce (dle ust. § 13 odst. 1 písm. t) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích). Žalovaný považuje za nadbytečné označovat ve výroku rozhodnutí stanoviště měření rychlosti, navíc bylo místo měření upřesněno výpověďmi svědkyň. Žalobce naopak věděl, kde se místo měření nacházelo, neboť byl na místě strážnicí zastaven a ztotožněn dle řidičského průkazu.

Dále žalovaný uvedl, že považuje za neopodstatněnou i námitku, že správní orgán I. stupně neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť zástupce žalobce se účastnil ústního jednání konaného před správním orgánem I. stupně dne 9. 1. 2014, během něhož bylo provedeno dokazování, a svým podpisem protokolu také stvrdil, že byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně pak žalobci poskytl lhůtu pro vyjádření se ke svědecké výpovědi (do 28. 1. 2014) a jeho zástupci poskytl na žádost kopii „Zkráceného návodu k obsluze radarového zařízení AD9“, vyžádaného od městské policie, žádné další dokazování poté neprováděl a dne 10. 2. 2014 vydal rozhodnutí, proti němuž podal žalobce neodůvodněné odvolání, které ani na výzvu ve stanovené lhůtě nedoplnil.

K námitce, že se nevypořádal s vyjádřením žalobce, zaslaným dne 27. 6. 2014, žalovaný sdělil, že toto vyjádření fakticky představovalo odůvodnění odvolání, které žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně opožděně dne 27. 6. 2014 a které bylo následně žalovanému doručeno dne 2. 7. 2014, přičemž již dne 27. 6. 2014 předal žalovaný rozhodnutí o odvolání k poštovní přepravě, a proto na doplnění odvolání již nemohl reagovat.

Ohledně použití záznamu z měřicího zařízení jako důkazu žalovaný dodal, že obsluha měřicího zařízení byla dle osvědčení č. 03/002 řádně proškolená a ovládá měření rychlosti a dle ověřovacího listu č. 226/12 bylo měřicí zařízení způsobilé k měření rychlosti. Ve vztahu ke korektnosti měření rychlosti jízdy z důvodu nedodržení úhlu měření pak žalovaný upozornil na závěr Nejvyššího správního soudu na str. 13 rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, a odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobce žalobce zdůraznil, že žalovaný měl z úřední povinnosti přezkoumat, zda správní orgán I. stupně správně formuloval skutek ve výroku rozhodnutí, pro který žalobci sdělil obvinění. Vymezení skutku dle žalobce nedostačuje k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Rovněž podle něj není pravdou, že měřicí zařízení v případě nesprávného nastavení rychlost nezměří, neboť může zobrazit údaj o rychlosti, která nebude správná. Poukázal také na nutnost přezkoumat soulad postupu obsluhy měřicího zařízení s návodem k obsluze, která dle žalobce plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Podle ust. § 77 přestupkového zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jako místo spáchání přestupku uvedena pouze ulice Litoměřická v Ústí nad Labem. Z takto vymezeného místa však není patrné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (konkrétně z výpovědí strážnic městské policie svědkyně Z. a M.) sice plyne

přesné umístění jejich stanoviště měření rychlosti (v ulici Litoměřická u domu čp. „X“), avšak nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu je jasné patrné, což uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, dostupném na www.nssoud.cz. Konkretizace místa spáchání přestupku má být v souladu s § 77 zákona o přestupcích obsažena již ve výrokové části rozhodnutí a nikoli až v jeho odůvodnění. Stejný právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, dostupném též na www.nssoud.cz.

Místo spáchání přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, musí být pro účely podřazení skutku pod příslušnou skutkovou podstatu přestupku (v tomto případě dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu) vymezeno tak, aby bylo postaveno najisto, jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost. Místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je však ve výroku vymezeno značně široce, neboť ulice Litoměřická, která se nachází v obci Ústí nad Labem, je přibližně 2 km dlouhá a soudu je z jeho úřední činnosti známo, že po celé délce této ulice není úprava nejvyšší povolené rychlosti jízdy stejná, neboť na části úseku pozemní komunikace v ulici Litoměřická je povolena vyšší rychlost než 50 km/h, a to rychlost 70 km/h.

Žalovaný tedy pochybil, když zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jehož výrok neobsahoval dostatečně konkrétní místo spáchání přestupku. Rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně je tudíž zatížené závažnou procesní vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle citovaného ustanovení ve výroku ad I. rozsudku zrušil pro vadu řízení. Ve věci rozhodl bez jednání, ačkoliv právní zástupce žalobce požadoval nařízení jednání, ovšem soudu tento procesní postup umožnila dikce ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

Kromě toho soud považuje za potřebné konstatovat, že správní orgán I. stupně si opatřil jako důkaz zkrácený návod k obsluze měřícího zařízení, avšak neprovedl jím důkaz a ani tento svůj krok nezodůvodnil, přičemž žalovaný se tímto nesprávným postupem rovněž nezabýval, ač měl. V dalším řízení tak žalovaný by měl brát v potaz i tuto skutečnost.

Další žalobní námitky týkající se procesních vad pak soud neshledal jako důvodné. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce obsaženými ve vyjádření zaslaném dne 27. 6. 2014, soud uvádí, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 7. 3. 2014 blanketní odvolání, které neobsahovalo žádnou odvolací námitku, s tím, že žádá o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění, která počne běžet dnem převzetí kopie spisové dokumentace, o jejíž vyhotovení současně žádal. Správní orgán I. stupně následně žalobce připsal ze dne 10. 3. 2014 vyzval k doplnění odvolání co do důvodu a rozsahu napadení rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Žalobce však na tuto výzvu vůbec nereagoval a teprve dne 27. 6. 2014 zaslal správnímu orgánu I. stupně podání s názvem „Doplnění odvolání“, v němž popsal důvody podaného odvolání a v němž mimo jiné poprvé tvrdil, že sám vozidlo neřídil. Žalovaný se však s tímto vyjádřením žalobce již vypořádat nemohl, neboť mu bylo správním orgánem I. stupně, jemuž jej žalobce adresoval, doručeno dne 2. 7. 2014, tedy až poté, co dne 27. 6. 2014 vypravil napadené rozhodnutí. Co se týče

druhé námitky, že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce nevěděl, v jakém místě se nacházelo stanoviště měřicího zařízení, a proto se nemohl se vyjádřit k provedenému měření, žalobce při ústním jednání před správním orgánem I. stupně namítal, že nikde není uvedeno konkrétní místo, kde bylo jeho vozidlo změřeno. Žalovaný, který vzhledem k absenci odvolacích námitek zkoumal pouze zákonnost prvostupňového rozhodnutí, pak v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel stejně jako správní orgán I. stupně z výše zmíněných výpovědí strážnic městské policie.

Námitku, že správní orgán I. stupně neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí po provedeném dokazování, považuje soud za neopodstatněnou, neboť dle protokolu o ústním jednání ze dne 9. 1. 2014 byl zástupce žalobce seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu stanovena lhůta k vyjádření do 28. 1. 2014. Žalobce se však k podkladům ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žádné další podklady do správního spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí zařazeny nebyly. Z téhož důvodu považuje soud za neopodstatněnou námitku žalobce, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k provedenému měření, neboť konkrétní místo stanoviště měřicího zařízení je uvedeno jak v záznamu o přestupku, s nímž byl zástupce žalobce coby s podkladem rozhodnutí seznámen, tak ve výpovědích svědkyň, kterým byl zástupce žalobce při ústním jednání dne 9. 1. 2014 také přítomen.

V důsledku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí vzhledem k namítané procesní vadě soud nepřikročil k přezkumu meritorních námitek žalobce, neboť by to bylo předčasné, tudíž ani neprovedl důkaz odborným posudkem Mgr. P. Š., DiS. ani návodem k obsluze měřicího zařízení.

Jelikož měl žalobce v projednávané věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku ad II. rozsudku žalovanému povinnost zaplatit mu do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 15.342,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 9.300,-Kč za 3 úkony právní služby právního zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31.12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 900,-Kč za 3 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky ve znění od 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.